

ק"פ 11754/09/14 - נ ז נגד ד ז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 11754-09-14 ז נ' ז
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת תרצה שחם קינן
מבקשת	נ ז
נגד	
משיב	ד ז

החלטה

הבקשה

1. המבקשת הגישה בקשה לבית המשפט כי יפסול עצמו מלהמשיך לדון בקובלנה אשר הוגשה על ידה כנגד הנאשם.
2. המבקשת טוענת כי יחסו של בית המשפט לצדדים לא היה שוויוני וכי בתום הדיון קרא בית המשפט למבקשת, לאחר שב"כ יצא מהאולם, והמליץ בפניה לשקול שנית את המשך ניהולה של הקובלנה, בין היתר מחשש לשמה הטוב של המבקשת, אשר הינה מתמחה במשפטים.
3. עוד טוענת המבקשת כי בית המשפט אמר את הדברים בכוונה להפעיל עליה לחץ ואיומים ולא למטרת פשרה.
- מסקנתה של המבקשת היא כי בית המשפט גיבש את דעתו מראש, ועל כן עליו לפסול את עצמו מלהמשיך ולדון בקובלנה.
4. ב"כ המשיב מתנגדת לבקשה.

עיקרי העובדות

5. המבקשת הגישה קובלנה כנגד הנאשם, אשר הינו בן דודו של אביה, בטענה כי הסיג גבול ונכנס למשרדי

עמוד 1

חברת האחים ז (להלן: "החברה") שם עבדה, ותקף אותה. אין מחלוקת כי לאביו החולה של הנאשם 50% ממניות החברה וכי נכון להיום המשיב הינו מיופה כח של אביו ביחד עם אחיו וכי אביה של הקובלת אינו עובד של החברה.

6. מעובדות כתב הקובלנה עולה כי הקובלת עבדה במשרדי החברה בתל אביב וכי המשרד נוהל על ידי אביה. עוד נטען כי ביום 15.8.13, עת הייתה הקובלת במשרד בגפה, נכנס הנאשם לחצרי החברה וביקש להיכנס לשירותים במשרד. לאחר שיצא מחדר השירותים למבואה החליט על דעת עצמו להיכנס לחדר הפנימי. הקובלת ביקשה אותו לצאת מהמשרד ובתגובה דחף הנאשם את הקובלת על דלת החדר הפנימי, נכנס אליו והתיישב תוך שהקובלת נפלה על דלת המשרד.

7. בפתח הדיון, אשר התקיים ביום 26.3.15, הושמעה הקלטה, אשר בוצעה על ידי הנאשם במהלך האירוע מושא כתב הקובלנה. ההקלטה בוצעה במהלך האירוע, ללא ידיעתה של המבקשת, והדבר נודע לה, כך נראה, רק בדיעבד. תמליל השיחה הוגש על ידי ב"כ המבקשת וסומן ת/2. ב"כ הנאשם הסכימה כי סבתה של הקובלת וכן אביה, ישארו באולם ויאזינו לשיחה המוקלטת, חרף היותם עדי תביעה, אשר היו עתידים להעיד באותו מועד.

8. לאחר האזנה להקלטה, העידה הקובלת וסיפרה כי ביום האירוע שהתה במשרדי החברה, שם עבדה. לאחר ששמעה נביחת כלבים, פתחה את הדלת וראתה את הנאשם, אשר הינו בן דוד של אביה. לדבריה מעולם לא פגשה בנאשם במשרדים. לאחר שהציעה לו לשותות ושאלה למבוקשו, התקשרה לאביה, אשר אמר לה שאם הנאשם מעוניין לפגוש אותו, עליו לקבוע פגישה. נוכח דברי אביה, לפיהם על הנאשם לצאת מהמשרד, ביקשה הקובלת מהנאשם לעשות כן, אולם הוא סירב, דחף אותה על דלת המשרד, נכנס למשרד והתיישב ליד השולחן. לאחר שקיבלה מכה בגב מיידית הדלת, ומכה בראש מהדלת, חשכו עיניה של הקובלת והיא פנתה למשטרה. בהמשך נסעה לבית החולים איכילוב, לקבלת טיפול רפואי. בבית החולים הופנתה, בין היתר, לעובד סוציאלי, אשר הציע לה לפנות למשטרה.

9. בחקירתה הנגדית אישרה המבקשת כי תיק החקירה כנגד הנאשם נגזר. לדבריה לא ידעה כי התיק נגזר מחוסר אשמה וסברה כי נסגר מחוסר ראיות. המבקשת נחקרה, בין היתר, אודות התלונה, אותה הגישה כנגד המשיב במשטרה, כפי הנראה בגין הטרדה או תקיפה מינית.

10. ב"כ הקובלת הגיש, בהסכמת ב"כ הנאשם, מסמכים רפואיים, לרבות סיכום שירות סוציאלי, ממנו עולה כי לדבריה הגיעה למיון לאחר שהותקפה במקום עבודתה פיזית ומינית.

11. במהלך הדיון הסתבר כי הנאשם הגיש כנגד הקובלת תביעה נזיקית, בגין נזקים שנגרמו לו כתוצאה מהתלונה, שהוגשה על ידה כנגדו במשטרה (להלן: "התיק האחר").

12. בין אביה של הקובלת לבין הנאשם קיים סכסוך משפחתי רווי יצרים, אשר באו לידי ביטוי במהלך הדיון, והתרשמתי כי הצדדים ביקשו להרחיב את יריעת הסכסוך מעבר לעובדות כתב הקובלנה (ראו החלטתי בעמ' 8 לפרוטוקול).

13. עם תום פרשת התביעה ולאחר שהסתיים הדיון, בעת שהתקרבו הצדדים לדוכן על מנת לקבל העתק הפרוטוקול, פניתי לצדדים והצעתי להם לבוא בדברים במטרה להביא את מלוא הסכסוך ביניהם אל סופו, לרבות בכל הנוגע לתיק האחר. באותו מעמד אכן הערתי כי יש לקחת בחשבון, במסגרת המשא ומתן והניסיון להגיע להסדר, גם את ההשלכות האפשריות הנובעות מפרסומם של שני פסקי הדין בשני ההליכים ומפרסום הממצאים שעשויים להיקבע במסגרתם.

14. בניגוד לטענותיה של המבקשת, בשום שלב לא הצעתי לה לחזור בה מהקובלנה, אלא הצעתי לצדדים לנסות ולהגיע להבנות בשני ההליכים, שהינם תולדה של האירוע הנזכר בכתב הקובלנה, וזאת מבלי להביע עמדה לגוף הסכסוך.

15. לא גיבשתי את עמדותי בשאלה האם דחף הנאשם את המתלוננת ואף לא בשאלה האם הסיג הנאשם גבול במשרדי החברה, שאלה אשר תוכרע לאחר שב"כ הצדדים ישמעו טיעוניהם, שהרי אין מחלוקת כי הנאשם אכן נכנס למשרדי החברה.

16. סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד-1984, קובע כי בית המשפט לא ישב בדין כאשר **"קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט"**.

17. בית המשפט העליון קבע, לא אחת, כי חשש ממשי למשוא פנים מתקיים כאשר "מן הנסיבות החיצוניות הכרחי להתרשם שקיימת אפשרות מאד מסתברת שאכן נבצר מהשופט לשפוט את דינם של בעלי הדין באובייקטיביות הדרושה" (ראו, בין היתר, ב"ש 48/75 ידיד נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(2) 375, 381-380, ע"א 10619/02 אילן בן עמי נ' עו"ד מיכאל קידר [פורסם בנבו] 30.12.02).

18. שאלת פסילתו של שופט נבחנת, בין היתר, על פי **"תפיסה אובייקטיבית של עשיית משפט ומראית פני הצדק"** (ראה ע"פ 6752/97 פרידן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (5) 329 מפי כב' הנשיא (בדימוס) ברק). אין בהערותי ובהצעתי לצדדים, לנסות להגיע להסכמות, בכדי להקים ולבסס חשש ממשי למשוא פנים. לא גיבשתי דעה בקשר לכל שאלה רלבנטית שבמחלוקת, ואדון בטענות הצדדים בהמשך המשפט. דברי נאמרו לאחר שהסתיימה פרשת התביעה, לאחר ששמעתי, בקשב רב ובאריכות, את הקובלת, לאחר שהאזנתי להקלטה ולאחר שעיינתי במסמך ת/3, אשר הוגש על ידי ב"כ הקובלת. (לענין זה ראו את דבריו של המשנה לנשיא (כתוארו אז) כב' השופט ברק בבג"צ 2148/94 אמנון גלברט נ' נשיא בית המשפט העליון).

19. בהעדר עילת פסלות, הרי ש"השתחררות בלתי ראויה של שופט מהדיון במשפט פוגעת באמון הציבור וגוררת

אחריה עיוות דין באותה מידה כמו המשך דיון בעניין שמן הראוי הוא לשופט לפסול עצמו ממנו [ראה ע"א 462/05 פלוני נ' פלונית].

20. כאמור לעיל, לא גיבשתי כל עמדה ביחס להליך בתיק שלפניי. בנסיבות אלה, לא מצאתי להיעתר לבקשה ולפסול עצמי מלדון בתיק. משכך הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"ז ניסן תשע"ה, 06 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.